

41

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 8 marca 1967 r.

w sprawie zbywania niektórych ruchomości stanowiących własność Państwa lub podlegających sprzedaży przez organy administracji państwowej na podstawie przepisów szczególnych.

Na podstawie art. 173 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. Nr 24, poz. 151) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie dotyczy ruchomości, które przeszły na własność Państwa na podstawie:

- 1) orzeczenia o przypadku majątku,
- 2) orzeczenia o przypadku przedmiotów przestępstwa lub wykroczenia, dowodów rzeczowych lub innych przedmiotów, wydanego w postępowaniu karnym, karnym skarbowym, karno-administracyjnym lub administracyjnym,
- 3) przepisów o spadkach,
- 4) darowizny lub objęcia w posiadanie rzeczy niczyjej,
- 5) przepisów o rzeczach znalezionych lub o likwidacji nie podjętych depozytów i nie odebranych rzeczy,
- 6) przepisów o majątkach opuszczonych i poniemieckich.

2. Przepisy rozporządzenia stosuje się również do ruchomości nie stanowiących własności Państwa, jeżeli podlegają one sprzedaży na podstawie:

- 1) ustawy karnej skarbowej lub przepisów prawa celnego,
- 2) przepisów o rzeczach znalezionych oraz o likwidacji nie podjętych depozytów i nie odebranych rzeczy.

3. Przedmiotami wartościowymi w rozumieniu niniejszego rozporządzenia są: złoto i monety złote, platyna, srebro, wyroby użytkowe ze złota, platyny lub srebra, kamienie szlachetne, perły, zagraniczne środki płatnicze i zagraniczne papiery wartościowe.

§ 2. Organem właściwym w zakresie przechowywania, oszacowania i zbywania ruchomości, zwanym w dalszym ciągu organem likwidacyjnym, jest organ administracji finansowej prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej, a w m. st. Warszawie — organ administracji fi-

nansowej do spraw podatków majątkowych i opłaty skarbowej Prezydium Rady Narodowej m. st. Warszawy, o ile rozporządzenie nie stanowi inaczej. Właściwość miejscową określa się według miejsca, w którym ruchomość się znajduje. W zakresie ruchomości objętych przypadkiem majątku właściwy jest organ wykonujący orzeczenie o przypadku.

§ 3. 1. Ruchomości wymienione w § 1 ust. 1 i 2 organ likwidacyjny może oddać pod dozór innej osobie lub instytucji, jeżeli przez to ruchomość nie traci na wartości lub nie zachodzi niebezpieczeństwo jej uszkodzenia, zniszczenia lub utraty. Pozostawienie rzeczy stanowiącej własność Państwa pod dozorem poprzedniego właściciela lub członka jego rodziny jest dopuszczalne tylko w wyjątkowo uzasadnionych wypadkach. Przepisy art. 96 § 3 i § 4, art. 97 § 2, art. 98 i art. 99 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. Nr 24, poz. 151), zwanej w dalszym ciągu ustawą, stosuje się odpowiednio.

2. Przedmioty wartościowe (§ 1 ust. 3) przechowuje Narodowy Bank Polski z zastrzeżeniem przepisu § 6 ust. 2. Minister Finansów określa tryb przekazywania do Narodowego Banku Polskiego przedmiotów wartościowych na przechowanie.

§ 4. 1. W zakresie oszacowania ruchomości wymienionych w § 1 ust. 1 i 2 stosuje się przepisy art. 95 § 2 i § 3 ustawy.

2. Oszacowania przedmiotów wartościowych dokonuje Narodowy Bank Polski z zastrzeżeniem przepisu § 6 ust. 2.

3. Jeżeli oszacowanie nie należy do właściwości Narodowego Banku Polskiego lub nie wymaga udziału biegłego, oszacowania dokonuje organ likwidacyjny we własnym zakresie.

4. Można zaniechać oszacowania ruchomości, które przed przejściem na własność Państwa zostały oszacowane w trybie przewidzianym w ust. 1—3, jeżeli od daty tego oszacowania nie upłynął rok, a z okoliczności nie wynika, że w tym okresie wartość mogła ulec zmianie. W tym wypadku za wartość szacunkową przy likwidacji przyjmuje się szacunek poprzednio dokonany.

5. Jeżeli na skutek znacznego upływu czasu lub innych okoliczności dokonane uprzednio oszacowanie stało się nieaktualne, należy dokonać ponownego oszacowania.

§ 5. 1. Przedmioty wymienione w § 1 ust. 1 i 2 podlegają sprzedaży, jeżeli rozporządzenie nie przewiduje innego sposobu likwidacji. W zakresie sprzedaży stosuje się odpowiednio przepisy art. 93 § 4, art. 101 § 1, art. 102, art. 103 § 1 i § 2, art. 104 i art. 105 ustawy, jak również przepisy wydane na podstawie art. 106 § 1 pkt 1—3 i pkt 5 ustawy.

2. Sprzedaży przedmiotów wartościowych dokonuje Narodowy Bank Polski w sposób określony przez Ministra Finansów w drodze zarządzenia.

§ 6. 1. Czynności organu likwidacyjnego w odniesieniu do ruchomości, które:

- 1) przeszły na własność Państwa na podstawie rozstrzygnięć lub decyzji organów administracji celnej, wydanych w postępowaniu celnym lub karnym skarbowym prowadzonym przez organy administracji celnej albo w postępowaniu dotyczącym likwidacji nie podjętych depozytów i nie odebranych rzeczy, a znajdujących się w dyspozycji organów administracji celnej,
- 2) przeszły na własność Państwa w drodze nieodpłatnego przekazania w wypadkach przewidzianych w przepisach prawa celnego,
- 3) podlegają sprzedaży stosownie do przepisów wymienionych w § 1 ust. 2 i znajdują się w dyspozycji organów administracji celnej,

wykonują urzędy celne, wyznaczone przez Ministra Handlu Zagranicznego.

2. W sprawach wymienionych w ust. 1 do zakresu czynności urzędów celnych należy również przechowywanie, oszacowanie oraz zbywanie przedmiotów wartościowych. W tym zakresie urzędy celne stosują odpowiednio przepisy art. 107 ustawy oraz przepisy wydane na podstawie art. 106 § 1 pkt 4 ustawy.

3. Szczegółowe przepisy o przechowywaniu przedmiotów wartościowych, o ich oszacowaniu i zbywaniu przez urzędy celne wyda Minister Handlu Zagranicznego w porozumieniu z Ministrem Finansów.

4. Zażalenia na czynności organów administracji celnej jako organów likwidacyjnych rozpatruje Główny Urząd Cel.

§ 7. W razie zbywania ruchomości nie stanowiących własności Państwa, do uprawnień właściciela tych ruchomości stosuje się odpowiednio przepisy działu II rozdziału 5 ustawy, które dotyczą zobowiązanego.

§ 8. 1. Wydatki związane z przechowywaniem, oszacowaniem, przewozem i sprzedażą ruchomości, które przeszły na własność Państwa, pokrywa organ likwidacyjny ze środków przewidzianych na ten cel w budżecie.

2. W zakresie ruchomości sprzedawanych na podstawie przepisów o likwidacji nie podjętych depozytów i nie odebranych rzeczy do wydatków tych należą również należności zakładów usługowych z tytułu naprawy, odnowienia lub oczyszczenia z tym zastrzeżeniem, że należności te organ likwidacyjny wypłaca właściwym zakładom usługowym w granicach kwoty uzyskanej ze sprzedaży po uprzednim potrąceniu wydatków wymienionych w ust. 1.

§ 9. 1. Sumy uzyskane ze sprzedaży ruchomości, które przeszły na własność Państwa, odprowadza się na dochody budżetu Państwa.

2. Sumy uzyskane ze sprzedaży ruchomości nie stanowiących własności Państwa odprowadza się na rachunek sum depozytowych organu likwidacyjnego po uprzednim potrąceniu wydatków, o których mowa w § 8 ust. 1.

§ 10. 1. Przedmioty o charakterze zabytkowym lub muzealnym oraz materiały biblioteczne przekazuje się nieodpłatnie muzeom lub innym odpowiednim jednostkom państwowym.

2. Orzeczenie co do charakteru zabytkowego lub muzealnego przedmiotu oraz wskazanie jednostki państwowej, której przedmiot ma być przekazany, należy do wojewódzkiego konserwatora zabytków, a w odniesieniu do materiałów bibliotecznych — do Biblioteki Narodowej w Warszawie.

3. Minister Kultury i Sztuki może uprawnienia Biblioteki Narodowej w Warszawie określone w ust. 2 przekazać w całości lub w części innym bibliotekom państwowym.

4. Przedmioty nie nadające się do obrotu handlowego, a przedstawiające wartość użytkową, mogą być przekazane nieodpłatnie organizacjom opieki społecznej, szkołom, instytucjom i organizacjom kulturalno-oświatowym, wychowawczym, innym organizacjom lub jednostkom państwowym, jeżeli mogą być wykorzystane przez te organizacje, instytucje lub jednostki przy realizacji ich zadań.

5. Nieodpłatne przekazanie przedmiotów, o których mowa w ust. 4, wymaga zgody przewodniczącego prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej, a w mieście stołecznym Warszawie — Przewodniczącego Prezydium Rady Narodowej m. st. Warszawy. Przewodniczący prezydium rady narodowej może upoważnić kierownika organu administracji finansowej prezydium do wyrażania zgody na nieodpłatne przekazanie. W zakresie przedmiotów likwidowanych przez urzędy celne wymagana jest zgoda Głównego Urzędu Cel.

6. Nieodpłatne przekazanie przedmiotów wartościowych wymaga zgody Ministra Finansów. Dotyczy to również przed-

miotów wymienionych w ust. 1, gdy mają one charakter przedmiotów wartościowych w rozumieniu § 1 ust. 3. Minister Finansów może swoje uprawnienie w tym zakresie przekazać podległym organom.

7. Nieodpłatne przekazanie następuje na podstawie protokołu zdawczo-odbiorczego, w którym należy podać wartość szacunkową przekazywanych przedmiotów w sposób określony w § 4.

8. Przepisy ust. 1—7 dotyczą wyłącznie ruchomości, które przeszły na własność Państwa.

§ 11. 1. Ruchomości, nie posiadające wartości użytkowej i które nie mogą być sprzedawane w sposób przewidziany w art. 105 § 2 ustawy lub w inny sposób wykorzystane, podlegają zniszczeniu.

2. Zakwalifikowanie przedmiotów do zniszczenia następuje przez komisję powołaną przez kierownika organu likwidacyjnego. Zniszczenia dokonuje się komisyjnie. Z czynności zniszczenia spisuje się protokół.

§ 12. 1. Tracą moc przepisy §§ 8—16 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 września 1954 r. w sprawie określenia organów właściwych do orzekania o przejściu depozytów na własność Państwa oraz zasad likwidacji i trybu postępowania z depozytami, jak również z sumami uzyskanymi z ich sprzedaży (Dz. U. Nr 41, poz. 185) w zakresie unormowanym w niniejszym rozporządzeniu.

2. Traca moc:

- 1) rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 11 lipca 1946 r. w sprawie zbywania niektórych ruchomości opuszczonych i poniemieckich (Dz. U. Nr 33, poz. 206 z późniejszymi zmianami),

- 2) uchwała nr 845 Prezydium Rządu z dnia 29 października 1955 r. w sprawie dostosowania trybu zagospodarowywania przez wydziały finansowe prezydiów rad narodowych mienia będącego własnością Państwa do ogólnie obowiązujących zasad przekazywania środków majątku trwałego i obrotowego (Monitor Polski Nr 109, poz. 1437).
- 3) §§ 88—92 rozporządzenia Ministra Handlu Zagranicznego z dnia 17 lutego 1962 r. w sprawie kontroli celnej i postępowania celnego (Dz. U. Nr 14, poz. 62).

3. Do czasu wydania przepisów, o których mowa w § 3 ust. 2, § 5 ust. 2 i § 6 ust. 3, pozostają w mocy dotychczasowe przepisy dotyczące postępowania z depozytami rzeczowymi.

§ 13. Rozporządzenie nie narusza przepisów szczególnych dotyczących likwidacji:

- 1) rzeczy znalezionych w urządzeniach i w środkach transportu publicznego,
- 2) przedmiotów stanowiących sprzęt i ekwipunek wojskowy,
- 3) przedmiotów, których posiadanie wymaga szczególnego zezwolenia organów administracji państwowej,
- 4) ryb i sprzętu rybackiego, podlegających przepadkowi na podstawie przepisów o rybołówstwie morskim.

§ 14. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Finansów i innym zainteresowanym ministrom.

§ 15. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1967 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz